

1. po Trojici – 14.6.2020

List Filipským

Úvod: Každý rok sa nedele po nedeli svätej Trojice nesú v znamení spoločnej témy. Tohto roku, ak Pán Boh dá, budeme hovoriť o liste apoštola Pavla obyvateľom macedónskeho mesta Filipis. Tu sa Pavol ocitol na svojej druhej misijnej ceste, založil tu prvý európsky kresťanský zbor. Členmi tohto zboru boli veriaci pochádzajúci z pohanstva a možno práve preto celým srdcom zatúžili žiť podľa Ježišovho vzoru života a podľa lásky, ktorú On preukazoval svojim. Takže sa viac pozrieme na situáciu v tomto zbere a prijmemo Božie pravdy aj pre náš život.

„O Hospodinovej milosti chcem spievať naveky, ústami ohlasovať Tvoju vernosť z rodu na rod“ (Ž 89).

Filipským 1:1-2 *„Pavol a Timoteos, služobníci Krista Ježiša, všetkým svätým v Kristovi Ježišovi vo Filipis, aj biskupom a diakonom. Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista“.*

Sú ľudia, ku ktorým vám veľmi rýchlo prirastie srdce. Svojou podstatou sú milí, láskaví, pozorní, príjemní a ľahko sa s nimi nadväzuje vzťah. Každé stretnutie s nimi vás pozitívne zmení a naladí a vy sa vždy tešíte, kedy sa stretnete znovu. Od takých ľudí človek potom ľahšie prijme aj kritiku alebo si nechá pomôcť, pretože vie, že nie sú vypočítaví a že pomáhajú ochotne a nezištne.

Apoštolovi Pavlovi takto prirástlo srdce k obyvateľom mesta **Filipy**. Aj oni si ho veľmi obľúbili. Hoci nepatrili medzi boháčov, radi podporovali Pavla v jeho misijnej činnosti a on si ich natoľko vážil, že ich dary a podporu s veľkou pokorou prijímal. Ich vzájomné vzťahy boli natoľko vrelé, že im napísal viac listov, ako ktorémukoľvek inému zboru, hoci tie sa nám nezachovali.

Tento list do Filipis je jasne motivovaný. V prvom rade v ňom ďakuje tomuto cirkevnému zboru za podporu, ktorú prijal vo väzení. Dokonca tam vyslali jedného svojho člena **Epafródita**, aby Pavlovi nielen priniesol určitý finančný obnos, ale aby mu aj pomáhal vo väzení. Lenže Epafróditos ochorel a tak ho Pavol poslal späť do Filipis. Aby si však domáci nemyslel, že to bolo z dôvodu nespokojnosti, Pavol napísal list, kde tohto muža chváli a upozorňuje na to, že bol ochotný pre službu Pavlovi a pre evanjelium aj zomrieť.

Spolu s vďačnosťou Pavol vysiela k tomuto cirkevnému zboru aj inštrukcie a upozornenia. Napr. sa tam nachádzali dve ženy: **Evodia a Syntycha**, ktoré

síce pomáhali v šírení evanjelia, ale medzi sebou mali napäté vzťahy, ktoré nepomáhali cirkvi. Preto ich a cez nich aj cirkevný zbor Pavol napomínal ku svornosti a zmiereniu. Apoštol musel byť niekedy prísny, pretože mal svojich protivníkov od začiatku a to najmä kresťanov zo Židovstva, ktorí sa snažili zmarit' jeho prácu medzi pohanmi či už zo žiarlivosti alebo s hnevom, že sa tento významný Žid obrátil so svojou misiou ku pohanom.

O **mieste a dátume** napísania tohto listu nevieme veľa, pretože samotný list o tom nič nehovorí. Podľa niekoľkých indícií, ktoré v liste sú, môžeme však zistiť približný čas a miesto, kde k napísaniu listu mohlo prísť. Napr. hovorí sa tu o väzení, v ktorom sa Pavol nachádzal, takisto je tu spomenutá strážnica – pretórium, čo bolo rímske pomenovanie miesta, kde sídlilo vojsko, tiež sa tu spomínajú ľudia z domu cisára, takže na základe toho môžeme vedieť, že list bol napísaný **v Ríme v rokoch 60-62**. Pavol však bol väznený aj v Cézarei a v Efeze, takže list mohol byť napísaný aj tam. Pretórium bol názov nielen pre kasárne cisárskej gardy v Ríme, ale aj pre každú rezidenciu rímskeho miestodržiteľa či pre sídlo prokonzula provincie Ázia v Efeze alebo pre sídlo prokurátora v Cézarei. Slovné spojenie „ľudia z domu cisára“, mohlo znamenať aj cisárskych otrokov, ktorí boli rozídení po celej Rímskej ríši, aj v Efeze aj v Cézarei. Ak by sme si mali vybrať medzi Efezom a Cézareou, tak viac informácií hovorí **pre Efez, takže list mohol byť napísaný aj tam a to v rokoch 54-55**. Pavol teda svojich blízkych potešuje a povzbudzuje, hoci sám sa nachádza vo väzení. Nechce však, aby kvôli tomu upadala ich viera a dôvera voči Ježišovi. Venuje sa v ňom iba tomuto cirkevnému zboru, nie viacerým necituje žiadne starozmluvné texty.

Tento list patrí k najsrdečnejším listom Biblie a ukazuje nám apoštola Pavla nielen ako misionára, nasledovníka Krista, ale **aj v pozícii dobrého a oddaného priateľa**. Pavol im píše list plný radosti a len veľmi okrajovo spomína aj napomínania a výstrahy. Píše všetkým členom cirkevného zboru, ale spomína špeciálne aj vedúcich pracovníkov, pretože oni viedli aj týchto kresťanov a boli im vzorom. Ak má byť radostný celý cirkevný zbor, oni v tom majú byť prví.

My si často zakladáme na **šťastí**. Prestavíme si pod tým možno prijímanie darčiekov, veľa peňazí, výhru v lotérii, dovolenku v exotických krajinách. Toto šťastie si chceme chytiť a udržať rôznymi soškami, amuletmi a novými zážitkami. Lenže šťastie je závislé na momentálnej situácii – keď sa nám darí, sme šťastní. Keď sa nám nedarí, nie sme šťastní. Zrazu zistíme, že „šťastie je len muška zlatá“, odletí a my zrazu namiesto šťastia prežívame zúfalstvo a smútok. Biblia slovo „šťastie“ nepozná, ale zato veľa hovorí o **radosti**.

Radosť nie je len pocit v danom okamihu. Ona vstupuje do hlbín našej duše a prináša do nej pokoj a mier. A to z jediného prostého dôvodu: je založená na tom, že nás Boh miluje a že je pri nás prítomný v každú chvíľu. Takže: **šťastie závisí na okolnostiach, ale radosť na Kristovi.**

Aj *apoštolova radosť vychádza z poznania Krista* a takej radosi chce viesť a učiť aj svojich nasledovníkov. Preto píše do Filipis list o radosi – v utrpení, v službe, vo viere a v dávaní. Pripomína aj nám, čo je skutočným dôvodom a podnetom k radosi. Dokonca o tejto téme v tomto krátkom liste hovorí až 16x a v ostatných veršoch to človek jednoducho cíti. Je to veľký paradox, keď si spomenieme, na akom mieste Pavol tento list píše.

Čo sa máme dnes naučiť z posolstva tohto listu?

Že si máme **vytvárať navzájom vrele a priateľské vzťahy v cirkvi**, v ktorých je ľahšie dávať aj prijímať lásku a pomoc

Že si treba **všimáť tých, ktorí slúžia**, obetujú sa a že každému človeku, ktorý niečo robí, dobre padne pochvala, ako sa hovorí: karhaj súkromne, chváľ verejne

Máme sa naučiť, že môžeme mať na niektoré veci rozdielne názory, ale aj tak **máme hľadať spoločný cieľ**, cestu, aby sme nerozbíjali vzťahy a spoločenstvo cirkvi

Aj keď sa nachádzame v ťažkostiach, máme povzbudzovať iných a to sa často stáva pri chorých, ktorých idete povzbudiť a nakoniec ste povzbudení vy sami, lebo aj v ťažkých chvíľach môže človek nájsť silu v Kristovi a posunúť ju ostatným

Máme si **vytvárať hlboké a oddané priateľstvá**, pretože len také môžu prežiť akýkoľvek problém, rozpor, zlo

Najdôležitejšia je **radosť založená na Kristovi**, nie šťastie založené na momentálnej situácii, lebo tá raz skončí, no Kristus žije naveky

Nájsť si dôvod na radosť je niekedy ťažké, ale nie nemožné, tak si každý deň nájdime. Amen.